

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123338464/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

- Er der Plads?
- Kom bare!
- Tag en Stol med!
- Opvarter!

En Bakke med Glas blev furet hen over en Bordplade, og Flasker blev trukket op. Og det klirrede med Penge fra dem, som betalte.

Foran Jørgen laa Salen som et Hav af Nakker og Ansigter i bølgende Uro. Hist og her faldt Lampelyset i et Par Lorgnetter.

Han fik ikke Plads ved Bordene men tog en Stol i en Vinduesfordybning.

Saa før der en Regn af Sange hen over Hovederne, og der blev Spektakel og Kamp for et Eksempplar. Jørgen fik fat i et.

Det var Samfundets Slagsang.

Formanden ringede og rejste sig. Han havde Plads ved Bordet nærmest Tasterstolen. Helt Ro fik han ikke. Men han sendte sin brede, klingende Stemme ud gennem Støjen og tvang den ned. Denne Stemme, som gav hvert Ord fuld Tone, brugte han som Marschalstav; og han holdt det let løftede Hoved med den høje, glatte Pande og det svære Skæg roligt og ændrede ikke en Mine, mens han talte; blot at han hævede Øjenbrynene en Gang imellem.

— Efter gammel Skik og Sædvane vil vi begynde med vor Slagsang. Enhver synger med sit Næb, sagde Formanden.

Lidt efter var al Støj død under det bredt tonende Kor, der samlede alle Stemmer hele Salen over.

Nye Tider, nye Tanker:
trods dem, hvo som vil!
nye Vidder, nye Skranker —
saadan gaar det til;
medens Økseslaget sender
Gavlen ned i Grus,

rejst paa Tomten alt vi kender
Stægtens nye Hus.

Hvor det gamle har en Morgen,
har det Ny en Dag:
Løsnet selv er ikke Borgen
for den gode Sag;
„Frihed“ har de gamle skrevet
højt paa Fanens Dug —
Ordet er tilbage blevet,
ikke Ordets Brug.

Døren op for ærlig Virken
i det tabte Spor!
som i Skolen, saa i Kirken
savnes Sandhedsord,
Munken dreves længst af Landet
med sit Afladskram, —
der er meget, meget andet,
som skal ud med ham.

Første og andet Vers havde Jørgen bare læst; det tredje havde
han nynnet. Men nu tog det ham, og han sang i.

Nye Tider, nye Tanker:
Sandhed maa der til!
Arbejds mænd, som fjærner Skranker
med et sejgt: Vi vil!
Brudt er Isen, Banen venter,
„Aanden“ det er Flid; —
Held for dem, der blev Studenter
i den rette Tid.^{*)}

Et Øjeblik var der Stilhed, men saa bruste Stemmerne op igen
i Snakken og Leen og Raaben paa Opvarteren, som klemte sig

*) Helger D.